

O gledališču za ptice

02. oktober 2010 , Avtor: [Eric Dean Scott](#) , Objavljeno v: [Iz gledališkega lista](#)

 Deli

Emanat: Eric Dean Scott / Daniel Veronese: TEATER ZA PTIČE, premiera 2. oktober 2010, režiser Eric Dean Scott.

foto Nada Žgank

Argentinski dramatik **Daniel Veronese** v svojih dramah govori o nečem, česar že dolgo nisem slišal. Kaže na nekaj neizrekljivega, kot Pinter denimo. Sprevrča logiko časa, zaporedja zgodbe, odrsko logiko... Nakazuje nekaj, kar je težko predstavljivo, a vendar lahko občutimo in ima opraviti z nelogičnim in iracionalnim, ki živi v nas, pod vsemi strukturami, ki jih gradimo, da bi preživeli.

Drama *Gledališče za ptice* odpira vprašanje okvirov, različnih škatel, ki se vse imenujejo gledališče. Gledališče je pač gledališče, je nekaj, kar bi vedno rad rekel, kadar sem soočen s koncepti. Igralec mora biti zmožen vplesti sebe samega in ne svojega lika. Ne sme se skrivati. Laž, zgodbo, masko, mora uporabiti, da se od-krije. To naredi gledališče zanimivo. Resnični ljudje, v resničnih težavah. »*Naj stvar bo igre same, da nanjo kraljev se vest ujame.*«

Zakaj torej *Gledališče za ptice*? Ker se me igra dotakne. Ker govori o ljudeh, ki jih poznam in s katerimi »sem rasek«, o ljudeh iz gledališča, igralcih, akrobatih srca... Še več, govori o ljudeh v težavah, o ljudeh, ki jih imam rad in so v težavah. Ko sem razmišljal o naslovu, sem pomislil na ptice. Ptice, ki hočejo leteti, a ne morejo vedno. Igra se dogaja v 12. nadstropju, kjer so prisotna trupla padlih. Nihče noče na balkon. Čeprav je balkon tam. Vrata nanj so priprta. Igra govori prav o tej nevarni meji. Gledališčniki so običajno s srcem predani delu. In od srca je le majhen korak do tistega, kar je človeku najbolj pomembno. Uspeh? Ljubezen? Izkušnja? Delo? Neuspeh? Vse je med seboj prepleteno. Kaj je človek pripravljen zastaviti, da bi dobil, kar hoče, potrebuje ali misli, da bo večno? A vendarle v tej igri nihče ne ve, kaj hoče, zato vsi igrajo nevarno igro. Poznajo pravila, a ne vedo, kaj tvegajo. Gane me njihova vztrajnost, predanost in to, da kljub vsej zmedi še vedno ostajajo ptice po srcu – igralci, plesalci, poeti, vsi, ki jih poznam.

Slovenski prevod drame *Gledališče za ptice* (Teatro para pájaros) argentinskega avtorja **Daniela Veroneseja** je letos izšel v knjižni zbirki Prehodi XS zavoda EMANAT.